

de Volkskrant

TV-RECENSIE

In de prachtige documentaire Oscar Benton: I'm back zien we de onwaarschijnlijke comeback van een blueszanger in een verpleeghuis

24 februari 2021

YASMINA ABOUTALEB

Aleen zijn vind ik een ramp. Ik wou dat ik een fijne vrouw vond en dat ik dan weg kon hier', zegt Oscar Benton. Dat de blueszanger in een verpleeghuis woont, steunzolen draagt en moeizaam vooruitkomt, is voor Oscar nog geen reden om de hoop op een vrouw op te geven. Het zijn trouwens ook geen redenen voor hem om afscheid te nemen van zijn zwarte zonnebril en zijn instrument. Als hij zich verplaatst naar de gemeenschappelijke ruimten gaat zijn gitaar, vastgebonden met een elastiekje aan het mandje van zijn rollator, mee.

Dat hij betere tijden gekend heeft, zien we in de prachtige documentaire Oscar Benton: I'm back. In de jaren zeventig had de zanger een wereldhit, Bensonhurst blues, met zijn Oscar Benton Blues Band. In flashbacks zien we hoe Benton voor uitverkochte zalen optreedt met zijn band, zijn vrienden. Die vrienden zijn hem nog altijd trouw. Als Benton ontwaakt uit een langdurige coma door een heftige val van een trap in 2006, helpen een ex-vrouw (hij is vier keer getrouwd), een vriendin en twee oud-bandleden hem revalideren. In de film zien we hoe gitarist John Laporte hem met muziek zijn spraak helpt terug te krijgen. Onvermoebaar blijft de muzikant zijn vriend aanmoedigen. Ook als de manager van de voormalige leadzanger zegt dat Oscars zang tegenwoordig klinkt 'als iets vanachter een douchegordijn'.

De vriend zorgt er zelfs voor dat Benton, nog altijd woonachtig in het verzorgingshuis, een nieuw platencontract krijgt en weer een aantal keer optreedt. Benton hijst zich ervoor in een zwart pak, zet een gleufhoed op en giet flink wat eau de cologne over zich heen. Tot groot genoegen van zijn bewonderaars in het verzorgingshuis, zoals bewoonster Lida. Maar ook bij andere vrouwen zoekt hij aandacht: bij de verpleegster, de ex-vrouw, bij goede vriendinnen, fans en een onbekende blonde vrouw met wie hij op een strand wordt gesignaleerd.

Overigens: met de terugkeer van – bescheiden – succes, komen ook de vervelende kanten van Bentons karakter weer bovendrijven. Van de ene op de andere dag heeft hij geen behoefte meer aan contact met een goede vriendin die tot voor kort zijn mantelzorger was. Bovendien drinkt hij weer en ook Lida, met wie hij dagelijks contact had, ziet hij niet meer staan.

Doordat regisseurs Roel en Mees van Dalen zo dicht op de huid van de hoofdpersonen hebben gefilmd, ontgaat de kijker geen blik of gedachte. Het dilemma van de vrienden van Benton die ondanks zijn veeleisende houding de goedheid van hun vriend willen blijven zien. De levenslust van Benton, die ondanks zijn lichaam dat op is de hoop op betere tijden nooit opgeeft. En vooral: zijn behendigheid en charme die vooral voor de vrouwen om hem heen onweerstaanbaar zijn. Dat hij in de film, niet lang voor zijn dood vorig jaar, opnieuw liefde vindt verbaast dan ook niet.